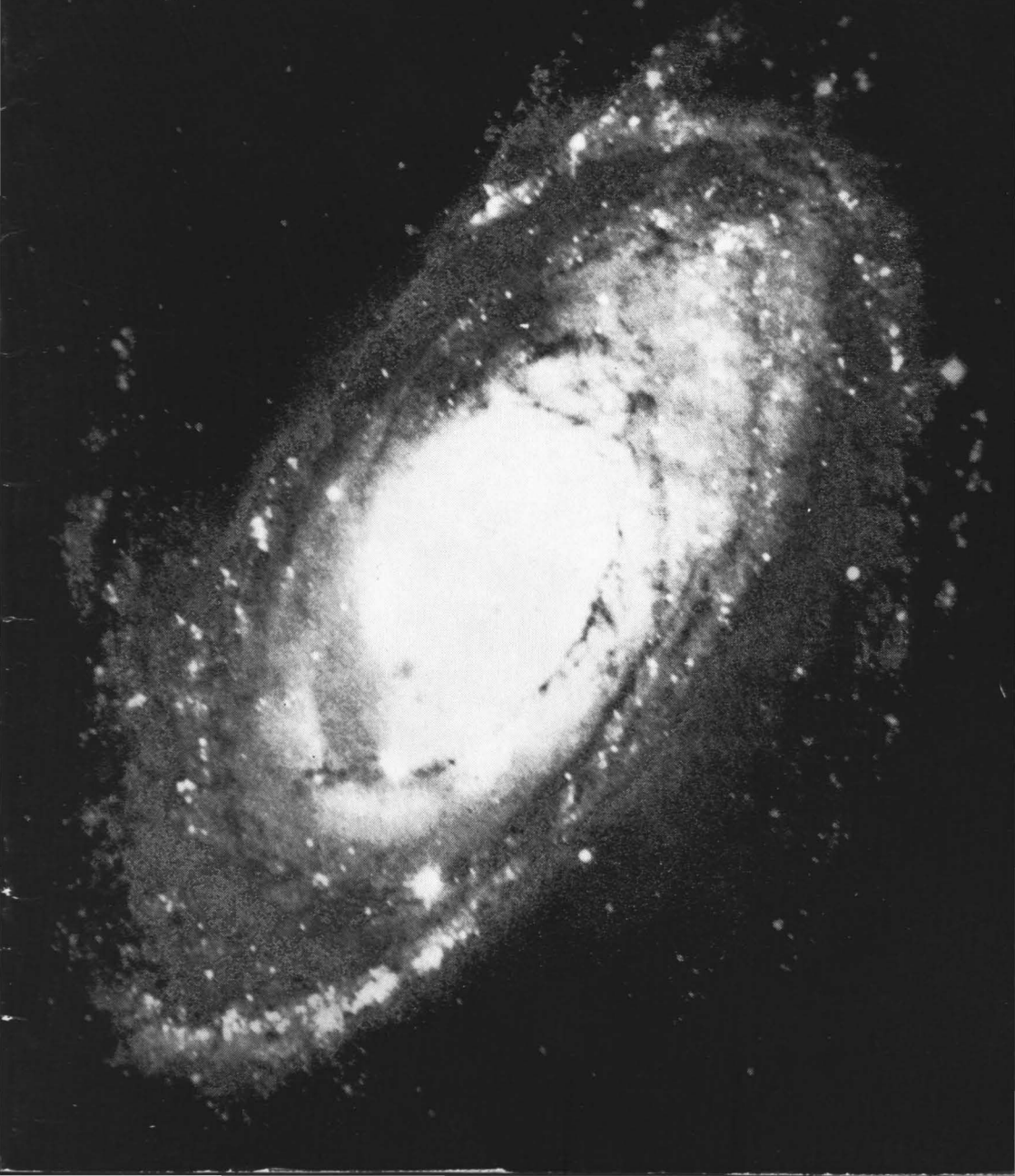

Galax

Galax

Årgång 4 - Nr 2 - Februari 1964

Tidn. adress:

M. I. S., Fack 2012, Malmö 2

Red. och ansv. utgivare:

A. Holmqvist, G. Carlsson och Y. Freij

Den fransk-amerikanske kirurgen, nobelpristagaren, författaren mm ALEXIS CARRELL uttalarde vid ett tillfälle följande tankvärda ord:

"För första gången i mänsklighetens historia är en civilisation på väg till undergång i stånd att varsna orsakerna till sitt förfall. För första gången står till dess förfogande vetenskapens väldiga makt. Äger vi viljan att begagna denna kunskap och denna makt? Detta är vårt enda hopp att undgå det öde som drabbat alla stora civilisationer i det förgångna. Vårt öde ligger i våra egna händer. Vi måste gå framåt på den nya vägen."

Ur innehållet:

Sidan:

Vad bidar på månen?	2
Nya astronomiska upptäckter	3
Heltidsjobb att lyssna på Jupiter	-8
Har UFO-besättningarna "husdjur"?	10
Rymdskepp sågs i Danmark	14
Ingenjör Svantessons statistik	15
Mellan himmel och jord	19
Säregen "vaxkaka" föll från rymden	21
Radiokontakt med andevärlden	25
Ur jordjättens bojar	27

VAD BIDAR PÅ MÅNEN?

av Denis Lindbohm

År 1869 beslöt Brittiska Kungliga Astronomiska Sällskapet att ett flertal astronomer skulle hålla månytan under observation, sedan några underliga ljusfenomen rapporterats från trakten av Mare Crisium. Under en tvåårsperiod observerades sedan ljuspunkter i form av raka streck, trianglar och rektanglar. De upphörde totalt i slutet av 1871 utan att någon mänsklig varelse ännu kommit på deras innebörd. Signaler från en intelligent livsform? Det kunde vara så...

1921 observerade den amerikanske astronomen F. B. Harris ett klot med diametern 80 km, som passerade över månytan på så nära håll att det kastade sin skugga däröver. Om det varit ett naturligt föremål, exempelvis en asteroid, borde det påverkats av månens gravitationsfält och störtat. Men så skedde inte. Ett jättelikt rymdskepp?

1950 kom den brittiske astronomen P. Wilkins med rapporten att han sett en ofantlig lysande oval sväva över botten i Aristarchus. Något senare observerades exakt samma fenomen på exakt samma plats av amerikanen J. Bartlett Jr.

Men 1953 hände något som är mer sällsamt än svävande klot och ovaler. Det året såg den amerikanske redaktören J. O'Neil en 20 km lång bro som sträckte sig tvärs över Mare Crisium. Han möttes med skepsis och hän ånda tills astronomerna H. P. Wilkins och P. Moore meddelade att även de sett fenomenet. Bron var geometriskt rak och jämn och kunde inte vara av naturligt ursprung - men dess uppgift tvärs över en krater må synas något gåtfull. Landningsbana?

De senaste fenomenen torde väl vara de vita föremål; kupoler eller domer, som dyker upp och försvinner i trakterna av Mare Crisium. Hittills har över 200 dylika blivit inrapporterade.

Så frågan är ställd: Vad bidar på månen?

Under de allra senaste åren, ja, man kan tala om de senaste månaderna, har en hel rad nya, intressanta upptäckter gjorts inom den astronomiska forskningen, varav flera säkerligen borde kunna ge forskningen impulser till ett sökande på nya vägar, och nya förklaringar till de märkliga upptäckterna.

För en tid sedan hölls ett stort möte för astrofysiker i Dallas, där man bl a framlade detaljerade uppgifter om en helt ny, hittills okänd typ av gigantiska jättestjärnor som man upptäckt på enorma avstånd från vår egen galax - Vintergatan.

De ligger i själva verket på gränsen till de största avstånd våra teleskop hittills nått ut i den intergalaktiska rumden; mellan 3,6 - 6 miljarder ljusårs avstånd från Jorden. Man kan kanske med nuvarande instrument nå ytterligare någon miljard ljusår bort, men som bekant orsakar den sk rödförskjutningen (den dopplereffekt som uppstår i och med himlaobjektens radialhastighet mot eller från Jorden) att dessa objekt blir allt ljussvagare, och så småningom inte alls kan uppfattas.

Den mest avlägsna galax man hittills har studerat - 3c-295, på ca 5 miljarder ljusårs avstånd - rör sig från oss med en hittills högsta känd hastighet av 150.000 km/sek, vilket är hälften av ljushastigheten.

De nya stjärnor man nu upptäckt på ett avstånd av bortåt 6 miljarder ljusår utstrålar en nästan ofattbar energimängd, en energimängd som är 10.000 miljarder gånger större än strålningen från vår egen stjärna - Solen.

Varje stjärnas massa är 100 miljoner - 1 miljard gånger större än solens, och detta är just ett av de otroliga resultat man kommit fram till genom hittillsvarande mätningar; att

deras diameter i vissa fall skulle vara ända upp till 10 ljusår, dvs det skulle ta 10 år för ljuset att - med en hastighet av 300.000 kilometer i sekunden - färdas sträckan från den ena sidan av stjärnan till den andra! Om vi jämför med vår egen sol, finner vi att ljuset skulle behöva knappt 5 sekunder att färdas kant till kant...

I själva verket skulle man om dessa stjärnor rätteligen kunna använda uttrycket "miniatyr-galaxer".

Forskarna är emellertid inte eniga om vad det kan vara fråga om för slags stjärnor. En astronom vid Kalifornienuniversitetet har framlagt teorin att det möjligen kunde vara frågan om en kedjereaktion med jättelika supernovor som deltagare. Det skulle röra sig om en gigantisk explosion, ungefär en miljard gånger kraftigare än om vår egel sol skulle förintas vid en enda stor vätekräftsexplosion.

Dessa stjärnor har observerats ungefär vid samma tidpunkt i USA, Storbritannien och Australien. Dessa länder samt Sovjetunionen samarbetar nu i jakten på jätttestjärnorna, av vilka man hittills har funnit elva stycken. Man räknar emellertid med att hitta många fler inom de närmaste månaderna.

En enda jätttestjärnas ljusstyrka är hundra gånger större än ljusstyrkan hos hela vår vintergata med alla dess 100 miljarder solar. Kanske kan okända tyngdkraftsprocesser förklara fenomenet. Vissa forskare tror att de oerhörda stoftmängder det är fråga om, samlar sig i en enda stor klump, som slutligen "kollapsar".

Stjärnorna befinner sig som nämnts vid randen av det för oss synliga universum. Och när man finner nya stjärnor, på längre avstånd, kommer man att finna att de avlägsnar sig från oss med allt högre hastighet, en hastighet som till slut troligen närmar sig ljusets. Eftersom de rör sig i riktning bort från oss "hinner" deras ljus aldrig "ifatt" oss och de försvinner då för alltid ur vår synkrets.

Den exploderande galaxen

Vad händer egentligen med M 82, den vintergata, vars explosion det stått att läsa om i tidningarna på sistone?

Att hela vintergatan skulle ha exploderat, är naturligtvis en överdrift. Om det verkligen rör sig om en explosion i vanlig bemärkelse, berör den kanske inte mer är en tusendel av hela galaxens massa. Men explosionen är lika oerhörd för det, eftersom den i styrka kan jämföras med en million supernovor. En supernova-explosion är f ö inte heller "småpotatis", eftersom den exploderande stjärnan plötsligt - på några få dagar eller timmar - vid ett sådant utbrott ökar sin strålning 100-miljontals gånger. Den förintas helt enkelt, och den kastar ut gasmassor i rymden med en hastighet av ca 10.000 kilometer i sekunden.

"Vanliga enkla novor" ökar under explosionen sin ljusstyrka med "endast" några 100.000-tals gånger den ursprungliga.

Beträffande den aktuella galax-explosionen kan det nämnas att man under senare år har teoretiserat en hel del just om sådana explosioner i galaxernas stjärnor. Kanske skulle en enorm "superstjärna" med millioner gånger solens massa tillfälligt kunna bildas i centrum av en galax. Denna superstjärna är instabil, och faller förr eller senare ihop, varvid explosionen är ett faktum.

Har man rätt i teorierna, kan just ett sådant fenomen ha inträffat i M 82, och med denna teori skulle kanske också den nyss nämnda upptäckten av gigantiska jättestjärnor få sin förklaring.

Man har gjort många olika undersökningar av M 82, och många fakta har framkommit. Men likväl vet man ännu mycket litet om galaxen, ty alla dessa olika fakta kan förklaras på många olika sätt, och slutsatser man drar ur vissa undersökningar kan stå i strid med andra undersökningar man gjort med andra metoder.

På fotografier ser M 82 ut som en oregelbunden galax med långsmal form. Men man vet alltför litet om galaxens verkliga struktur. Trots att man tagit ett flertal utmärkta fotografier med världens största teleskop - 5-metersteleskopet på Mount Palomar - har man inte kunnat upptäcka några enskilda stjärnor i M 82 och det har bekymrat astronomerna, eftersom de hade väntat sig att få se åtminstone de ljusstarkaste stjärnorna framträda som tydliga punkter på plåtarna. Man har inte ens upptäckt några av de sedvanliga, karaktäristiska stjärnhopar som vanligen befinner sig i galaxernas yttre periferi.

Att man väntade sig få se ljusstarka stjärnor beror på att M 82 på himlen tillsammans med några andra stjärnsystem står mycket nära den stora spiralgalaxen M 81, och man antar därför att dessa galaxer bildar ett galaxsystem som fysiskt hör samman, och som från Jorden sett praktiskt taget befinner sig på samma avstånd. Beträffande M 81 kan dess spiralarmar lätt upplösas i enstaka stjärnor, stjärnhopar och vätgasregioner, och man har funnit många novor och variabla stjärnor. Ur en viss typ av cepheider (en typ variabla stjärnor) kan man som bekant beräkna den absoluta ljusstyrkan, och i detta fallet kunde man beräkna avståndet till M 81 till ca 10 millioner ljusår, vilket är ett relativt kort avstånd i den intergalaktiska rymden.

Ur dessa mätningar antog man som sagt, att M 82 borde befinna sig på samma avstånd, samt att man då borde finna samma enskilda objekt som i M 81. Men det gjorde man inte. Varför?

Man kan tänka sig flera förklaringar. Den troligaste är kanske att denna exploderande galax, M 82, bara av en ren slump ser ut att befinna sig just intill M 81, och att den i själva verket ligger mycket längre bort.

Eller också, om nu galaxen befinner sig på samma avstånd som M 81, kan det tänkas att de ljusstarka stjärnorna förekommer endast i de centrala delarna av galaxen, och då är det in-

te så egendomligt att de inte upptäckes, eftersom fotografierna av galaxen blir så överexponerade att stjärnorna i de centralare delarna inte kan urskiljas.

Eller också finns det över huvud taget inga verkligt ljusstarka stjärnor i M 82.

Docent Aina Elvius i Uppsala har gjort en mängd observationer vid Lowellobservatoriet i Arizona i USA, och har studerat bl a M 82. Efter dessa studier anser hon att någon eller några av dessa tre alternativ i förening borde kunna förklara problemet. Avståndet till galaxen anser hon måste betraktas som okänt, åtminstone tills man lyckats identifiera något slag av kända objekt i M 82.

=====

PRAKTFULLT HIMLASPEL

=====

Festligt färgsprakande himlafenomen sågs på söndagen (den 29 dec 1963) i Kiruna. Sceneriet var intensivast mellan kl 11-12. En stor del av himlen nära zenit var täckt med det praktfullaste sceneri man skådat på årtionden. Det ovanligt stora bandet av pärlmormoln, lysande i alla regnbågens färger, täckte himlen från sydväst till norr. Även på eftermiddagen uppträdde sporadiskt liknande halofenomen, skarpt lysande i rött-orange-skalan. Tidigare på dagen påminde färgerna mera om insidan av ett musselskal.

Liknande fenomen har under de senaste veckorna förekommit någon enstaka gång, och anses i övriga delar av landet tämligen sällsynta. Det är främst under vintersolståndet man i Kiruna varje år - till omväxling av nätternas norrsken - även på dagarna får glädja sig åt dylika skådespel. De vackert lysande pärlmormolnen är på mycket hög höjd och tämligen stillastående till de moln som driver på betydligt lägre höjd. Ur NSD den 31/12 1963. J S

HELTIDSJOBB ATT LYSSNA PÅ JUPITER

En engelsman har heltidsjobb med att lyssna på radiosignaler från Jupiter. Amerikanska statliga institutet för rymdforskning har just anslagit 15.000 dollar för att finansiera hans "lyssnarpost" under detta år.

Mannen heter Frank Hyde. Större delen av sin tid tillbringar han i det observatorium han inrett i ett gammalt vakttorn, som byggdes under Napoleonkrigen. I detta tar han ideligen emot radiosignaler som kommer från Jupiter.

Han har ett radioteleskop som han måste ställa in på rätt våglängd och rätt tid. Signalerna är ganska "grötiga", och det kan absolut inte röra sig om någonting som kommer från mänskliga varelser.

Engelska och amerikanska vetenskapsmän, som avläser Frank Hydres registreringar - som bara ser ut som spiraler - diskuterar sedan sju år tillbaka alla möjliga teorier om deras ursprung.

Vulkanutbrott?

Förorsakas de av vulkanutbrott på Jupiter?
Av åskväder i Jupiteratmosfären? Av kemiska
reaktioner i denna atmosfär?

Den teori som Hyde själv anser vara mest sannolik, är att signalerna inte alls har sitt ursprung på Jupiter utan på solen. Dess ständiga radiering når Jupiter på 1.130 miljoner kilometers avstånd, studsar där och når Jorden efter ytterligare 500 miljoner kilometers färd. Då de studsar, utlöses reaktioner i Jupiteratmosfären, som frigör energi. Det är därvid som signalerna uppstår.

Jämförande observationer pågår i ett radioteleskop i Florida, USA.

Varför anser amerikanerna det vara så viktigt att få vetskap om signalerna från Jupiter att de avlönar den engelsman som lyssnar till dem? Hyde svarar: "Om ett rymskepp någonsin skall skickas till Jupiter, vet vi en smula om vad som är att vänta." Ur Sk D, 14/1 1964.

RYSSARNA KLARAR AV MARSSPRÅKET

Den som av en händelse skulle stöta på en marsinnevånare som landat med ett flygande tefat bör sända denne till Leningrad, där man förstår hans språk, påstår den ryska telegrambyrån Tass.

En vetenskapsman i Leningrad, Nikolaj Andrejev, lär ha utarbetat en språknyckel, som gör att man kan tyda helt okänd text utan att ha någon kunskap i det språk på vilken den är skriven. Han hävdar att språknyckeln med hjälp av en elektronisk datamaskin matematiskt kan analysera vilekt språk som helst - även det eventuella språket på Mars - och göra det begripligt.

(Ur dagspressen 27/1 1964)

DETEKTORVARNINGAR FÖR FLYGANDE TEFAT?

MIS-medlemmen Willy Schmidt registrerade under dec -63 ett flertal utslag på sin UFO-detektor, placerad i lägenheten i Malmö, Tider:

Lördagen	den	14	december	1963,	klockan	14.00
"	"	"	"	"	"	14.14
Söndagen	"	15	"	"	"	00.45
Måndagen	"	16	"	"	"	11.00
Tisdagen	"	17	"	"	"	12.20
Onsdagen	"	18	"	"	"	16.20
Torsdagen	"	19	"	"	"	15.00
Onsdagen	"	1	januari	1964,	"	13.10

Det sista utslaget var ovanligt kraftigt. Vi är tacksamma för flera rapporter. Om någon annan registrerat liknande utslag, så skriv och meddela!

"(Annons) L I F E E F T E R L Y S E S !
Den amerikanska bildtidningen LIFE, europeiska editionen, från den 26 juni 1950.
Minst 10-dubbla priset erbjudes.
Svar till: Yngve Freij Solgat, 28 f. M.ö.Ö.

"Den 9 december 1954 kl 17.00, då jag arbetade på min majsåker, hörde jag ett egendomligt ljud som påminde om en symaskin. Samtidigt sprang djuren på ängen invid hastigt iväg. Jag rätade upp min kropp som varit böjd över hackan, och såg då en främling. Han var mycket nära, och stod och tittade på mig. Sedan såg jag också en bit ifrån, en farkost som liknade en hatt som forskningsresande brukar ha på sig. Den var gräddiärgad och omgiven av en slags genomskinlig rök, och den rörde sig inte riktigt vid marken. Maskinen stod stilla i luften, ca

1,5 meter över marken. En stark lukt kom från den, en lukt som kan jämföras med den ett koldat ånglok släpper ut.

Det var då jag lade märke till att det fanns två andra mänskliga varelser bakom den första; en var inuti maskinen och stack ut huvudet, en annan varelse befann sig längre bort, nära stängslet, och höll på med en noggrann undersökning av taggtråden. Ovanpå farkosten såg jag tre hål, men jag vet inte hur de två männen kom ut, ty det såg jag inte. Jag var rädd. Jag försökte ropa på hjälp, men det kom inte ett ljud ur min strupe. Jag kunde inte ens röra på mina ben och springa bort. Skräcken var paralyserande och hackan föll ur min hand.

Främlingen gjorde en hälsande åtbörd som liknade en hormör. Denna följdes av ett sorgmodigt loende. Efter detta knäböjde han, tog upp hackan, studerade den från alla sidor och vände den flinkt med sina händer. Efter att ha studerat den ingående, fick jag den igen, dvs han satte hackan i mina händer. Sedan tog han upp några skärböror och majsplantor med roten och gick utan ett ord bort till farkosten - tydligen inte intresserad av mina problem längre.

Då jag snart förstod att det inte fanns något att vara rädd för, fick jag nerverna under kontroll och gick bort mot skeppet. Men mina rörelser iakttogs uppmärksamt av mannen som befann sig inuti farkosten. Han iakttog mig hela tiden, men gjorde ingen ansats att hejda mig. Men den andre, han som stod vid stängslet, gjorde ett negativt tecken mot mig som klart visade att jag inte fick komma närmare maskinen. Jag stannade naturligtvis och beslöt att i stället gå bort till stängslet för att se vad han hade för sig där. Han höll på med att studera tråden ytterst ingående, med både ögon och fingrar.

Några får som hade sprungit bort i början kom nu tillbaka och närmade sig platsen. Jag såg att främlingen tittade på dem med stort intresse. Med ord och gester frågade jag om

han ville ha ett av dem - som en gåva. Främlingen tycktes förstå och svarade med ett negativt tecken.

Sedan, jag vet inte hur jag skall berätta det, för saker och ting hände så snabbt, men de gick tillbaka till maskinen, försvann in i den - och plötsligt var jag ensam. Den främmande farkosten lyfte vertikalt från 100 met. höjd, sedan accelererade den tvärt och susade med hög fart genom skyn och försvann åt väster.

De tre männen kan beskrivas som medellånga, bredaxlade, blonda och med långt hår som böljade i vinden. Deras ansikten var så lika, att de lätt kunde tagas för trillningar. De såg inte ut som vanliga människor på grund av sina vinda ögon och bleka ansikten. Deras hy var så blek att de nästan såg ut som lik. Emellertid såg de ut att vara starka.

Dessa konstiga människor var iförda ljusbruna kläder, en slags endelad overall eller uniform. Byxorna smet åt benen och tycktes höra samman med skorna. Skorna såg konstiga ut; de hade inga hälar - avtrycken i marken efter dem visade detta tydligt.

Alltihop hände på ungefär fem minuter. Den främmande farkosten var stor och kan mycket väl ha haft en dimension på 15 meter. Den verkade vara gjord av en gul metall, mycket ljus i färgen och klart skinande (trots den gula färgen).

Då den stuckit iväg, började jag undersöka marken under den plats den hela tiden svävat. Jag fann ingenting. Lukten av brinnande kol hängde kvar i luften en stund efter att farkosten hade gett sig iväg."

Regeringens undersökningskommitté fick ett mycket gott intryck av da Costas berättelse, för han berättade den för dem rakt på sak, enkelt och uppriktigt. Dessutom betydde begreppet "flygande tefat" ingenting för honom, och han läste inte science-fiction. Han hade svårt att läsa över huvud taget.

Faktiskt trodde han att besökarna var flygplanspiloter från ett annat land. Efter att

noggrant ha studerat problemet från alla möjliga vinklar och vrår, hade undersökningskommittén inget annat val än att sätta etiketten "ouppklarat" på rapporten.

Liksom för att krångla till det hela ännu mer, inträffade en annan händelse exakt två dagar senare, kl 17.00, - samma timma som da Costa hade fått besök - denna gång på en gård tillhörande Pedro Morais. Den låg 1,5 km från Costas.

Morais stod just färdig att köra in till stan för att handla mat, då han hörde sina kycklingars upphetsade kackel. Han trodde att de skrämts upp av en sparvhök och tittade följaktligen dit. Han fick då se ett UFO som gav ifrån sig ett ljud påminnande om en symaskin, i likhet med det da Costa såg.

Det var då Morais upptäckte två små figurer 120 cm höga, som stod på åkern. Bonden som var både förvånad och arg, styrde stegen mot varelserna för att säga åt dem att lämna hans åker, men när han var tio meter från den närmaste, höll denne ut sin hand och tecknade åt honom att inte komma närmare. Han stannade inte, och främlingarna började då springa bort mot sitt skepp. Just innan de skulle stiga ombord, tog den varelse som stod närmast skeppet upp en tobaksplanta från marken; sedan försvann de.

"Figurerna var mänskliga endast vad beträffar huvudet och kroppen", sade Morais då han senare beskrev dem. "Hela tiden koncentrerade jag blicken på deras ansikten, men jag såg inte deras ögon, näsa, mun eller öron. Där fanns ingenting av det slaget; inga ansiktsdelar var synliga. Jag fick ett intryck av att de var placerade i en slags gulaktiga säckar, som fullständigt inneslöt deras kroppar, från huvud till fötter."

Ingen av berättelserna kan sägas vara bevisande, men likheten är så slående, att man kan säga att de bevisar sig själv. De två bönderna, da Costa och Morais, har aldrig träffat

varandra, trots att de bor så nära intill, och ingen av dem har hört talas om UFOs. Båda tolkade vad de såg olika. (Morais trodde att besökarna var "djävlar"). Ingetdera av fallen har ännu fått sin lösning, trots de grundliga undersökningar som regeringen verkställde.

Händelser i stil med ovan nämnda, sätter oss i stånd att dra några allmänna slutsatser. Da Costas besökare tycktes vara av det mera intelligenta slaget, ty de försökte få kontakt om än med begränsade ansträngningar. Morais figurer sprang däremot när de nalkades. Inte desto mindre tycks de två slagen av utomjordiska varelser ha varit ute i liknande uppdrag, vad det nu kan ha varit. Lägg märke till tidpunkten, kl 17.00 i båda fallen.

Översatt av G C från "The Shadow of the Unknown." (Utgiven av New Jersey Association on Aerial Phenomena.)

Från vår vän och kollega i Köpenhamn, Ole Hansen, har vi fått följande intressanta notis som är hämtad ur Ekstrabladet lörd 18 jan -64:

PÅSTÅR DE SÅG ETT RYMDSKEPP "FÖDA". Fantastisk berättelse från Kolding-trakten.

- Trovärdigt folk i Vonsild observerade kl 18.07 på torsdagskvällen (den 16 jan) något de beskriver som ett cigarrformat rymdskepp, som ljudlöst, lågt, med stor fart och starkt lysande rörde sig från nordväst mot sydväst.

Plötsligt "födde" himlakroppen fyra mindre rymdskepp, som kom ut ur bakdelen på det stora. De försvann eller blev svarta strax efter.

Ett par timmar senare såg folk i Odis-Bramrup en himlakropp som såg ut som en jätteblixt. Det lyste ett ögonblick upp hela landskapet, innan det försvann med en svans av gnistor efter sig.

Ingen av ögonvittnena anser att det kan vara frågan om kometer eller meteoror.

Den andra augusti rapporterades en rekord-solfläck i tidningarna. Hundra dagar till ger oss den 11 nov. Nu är det så att en solfläck

utbildas rätt långsamt och det tar också tid innan den upplöses. Därför måste man räkna med några dagars spridning före och efter.

Den 9 nov hade Japan - ett av världens seismiskt oroligaste områden - en svår gruvolycka. Sannolikt hade berget spruckit så att någon ficka med brännbar gas tömts ut i gruvan som exploderade. Den 10 skedde en tågolycka av stor omfattning i Japan. Rälsen hade förskjutits av "oförklarlig" anledning.

Men även på närmare håll hade det skett något mycket märkligt. En vulkan hade bildats utanför Island! Efter några dagar hade lava och aska byggt upp en ca 200 m hög pyramid, så att vulkanens topp nådde över vattenytan. Den är fortfarande då detta skrivs i slutet av januari 1964 verksam.

Den 17 sept. hade tidningarna rapporterat ett kraftigt solfläcksmaximum. Det borde ge oss "katastrofdag" på annandag jul.

Någon omedelbar dramatisk effekt iakttoogs inte, men på tredje dagen rapporterades en ny vulkan vid Island. Annandagen var ju den 26:e och tiden 27-28/12 dödades omkring 50 människor av onormala snöstormar i Iran.

Det var ännu en dag som jag med spänning motsett under hösten, nämligen den 15 okt. Jag hade framfört mina prognoser till lic Furenlid på Saltsjöbadsobservatoriet och han var genast beredd att också nämna en katastrofdag. Den 15 okt t ex skulle enligt hans mening bli minst lika katastrofal som någon av "mina" dagar. Datumet var valt på en slump och han ville alltså framhålla, som så ofta gjorts, att alltid händer det något nästan varje dag.

Nu kan dock vem som helst konstatera, genom att bläddra i ett tidningslägg, att den 15 okt samt veckorna före och efter var de stillsamast tänkbara!

I oktober rapporterades en lång och kraftig period av hög solfläcksaktivitet. Den bör medföra "katastrofdagar" 21-31 jan 1964.

Till bedömningen av höstens och vinterns solaktivitet hör att vi nu befinner oss i en pe-

riod då man ej borde ha några solfläckar alls.

År 1964 har ju utlysts av den världsomspännande geofysiska forskningen till "den tysta solens år", men vi får säkerligen en hel del ekon av 1963 års och tidigare bombprov som förrycker naturens lagbundna rytmik i detta avseende. Det "tysta året" blir säkerligen inte "tyst".

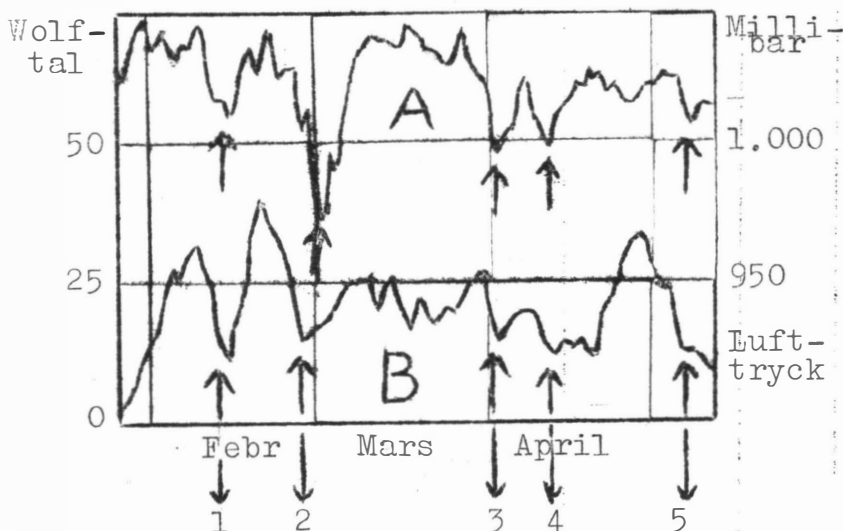
Ivan Troeng

Kommentar:

Enligt den 11-åriga solfläckscykeln skall nuvarande solfläcksminimum inträda i april i år. Vi har alltså under de gångna månaderna befunnit oss i den period då knappast någon solfläcksgrupp borde inträffat. Trots detta har aktiviteten varit rekordartad. Likaså var aktiviteten under solfläcksmaximum år 1958 den största som någonsin observerats. Det bör bli mycket intressant att följa den nu uppåtgående kurvan från början av 1964 till nästa maximum 5-6 år framåt.

Y Freij

B Styrénprognos för våren 1956 A

K A T A S T R O F S E R I E

Eko nr	Datum	Katastrofer
2	2.12.53	7.12 Jordbävning i Riau-Kiau 3-8.12 Jordb. i Nya Guinea
3	20.6.54	24-26.6 Orkanen Alice
4	6.1.55	6.1 Två jordskalv i S, a Cruz
5	25.7.55	25.7 Svår orkan i Östersjön
7	28.8.56	26.8-1.9 Kat-storm i Ruhr, Översväm. och 58 döda i Tur- kiet, Jordskalv i Gnrp, Kat- storm i Skåne och Småland, Syndaflod i Skottland, Schweiz Snö och -7° i Bayern.
(OBS! Nr 6 och 7 har blivit om- kastade!)		
6	9.2.56	9.2 Jordskalv i Japan, över- svämning efter 257 mm regn i Australien.
8	13.3.57	9-14.3 Katastrofal jordbäv- ning i Grekland, Jordskalv i Aleuterna och Alaska, Två enorma tidvattenvågor mot Ha- waii, Skyfall och översväm- ningar på Java - 62.000 per- soner hemlösa, Orkan utanför Norge, Värmebölja i England.

Tidskriften räknar upp alla satellitupp-sändningar som gjorts, från Sovjets första sputnik den 4 okt 1957 till dags dato. De flesta föremål som nu kretsar kring vår jord är av amerikansk ursprung. De föremål som "lämnats kvar" däruppe är av skilda slag; såsom slutsteg av raketer, metallfragment av

skilda slag etc. De flesta av de sistnämnda härrör från den amerikanska raketten Transit 4A som sprang i luften då den sändes upp 1961, samt från ryska rymdskepp avsedda för andra planeter.

Antalet föremål uppsända i banor kring Jorden närmar sig 750. Många satelliter har placerats i så låg bana att de snart brunnit upp på grund av det atmosfäriska motståndet.

"Kanske en dag en satellit avsedd att upptäcka meteoriter skickas upp för att bestämma risken för att ett bemannat månrymdskepp skall träffas av för länge sedan av människor tillverkade "skrotstycken", skriver tidskriften.

Gåtfull inskription på gammal stentavla

I den nordkaukasiska staden Majkop påträffades för en tid sedan en gammal stentavla med en gåtfull inskription som man nu efter mödosamt arbete lyckats tolka. Den är gjord med fornfenicisk skrift, men det går inte att läsa texten på feniciska. Däremot blir den begriplig om man läser den på abchasiska - ett av de kaukasiska språken. Fyndet vittnar om den tidens livliga förbindelser mellan de kaukasiska folken och det avlägsna Fenicien. Stentavlorna från Majkop är en av de äldsta urkunder som påträffats på Sovjetunionens område.

J S (Ur NFL)

Hur låter delfinspråket?

Två USA-ingenjörer skall med hjälp av en miniatyrelektronhjärna försöka tolka och lära sig delfinernas språk.

Med denna datamaskin kan man göra exakta jämförelser och katalogisera delfinernas hela "ordförråd". Man har som bekant vid andra experiment lyckats lära de mycket kloka delfinerna att härma mänskliga språkljud.

Om detta experiment lyckas, kanske man en dag kan använda delfiner för spaning under vattnet, på samma sätt som vi har nytta av våra hundar på land.

Det märkligaste med föremålet var själva "kroppen" som tycktes vara uppbyggd av tusen-

tals ytterst små celler, påminnande om dem i en vaxkaka. Färgen var inte vit, som det verkade då den föll ner, utan klar och genomskinlig som glas. Detta märkliga genomskinliga föremål pulserade helt igenom.

Det var så genomskinligt att vi kunde se både ytstrukturen och det inre av föremålet, och alltsammans pulserade. Det är **mycket** svårt för mig att beskriva den pulserande rörelsen i såväl det inre som i det yttersta skiktet av föremålet. Fastän det rörde på sig, lämnade det inte den plats det hade landat på.

Vi stod lutade över föremålet i fem eller tio minuter och diskuterade livligt om det. Slutligen beslöt jag mig för att röra vid det. Min mor protesterade kraftigt. Hon var rädd att det rörde sig om någon slags fjärrstyrd projektil och var rädd att jag kunde bli strålningsskadad.

Jag var emellertid mycket nyfiken och var helt enkelt tvungen att röra vid substansen. Sakta stack jag in mitt högra pekfinger i den pulserande substansen, men till min förvåning kände jag ingenting. Jag drog genast tillbaka mitt finger och såg att fingret lämnat ett hål efter sig i materialet.

Detta var första gången i mitt liv som jag hade sett och rört vid ett föremål utan att känna det.

Därefter gick jag ner på händer och knän för att försöka känna någon lukt. Den gav emellertid ingen lukt ifrån sig. Sedan petade jag på den igen och förde mitt finger rakt igenom det, från "för till akter". Fortfarande kunde jag inte förmå någon känsel, men mitt finger hade plöjt en fåra över hela föremålet. Jag lade märke till att det inte heller fanns något på mitt finger - det var som om det jag såg framför mig inte fanns där.

Vid det här laget hade min fru nått det stadiet att inte heller hon kunde motstå frestelsen att vidröra det. Medan min mor och jag tittade på, tog Dorothy tag i den pulserande substansen med sin högra hand. Hennes resultat

var desamma som mina. Hon gjorde ett hål i ämnet men kunde inte känna något.

Min fru gick då över till vår närmsta gränne, mrs Peggy Townsend, och bad henne följa med in på gården för att titta på det konstiga föremålet. Mrs Townsend blev också förstummad. Under tiden vi fyra höll på att diskutera den sällsamma händelsen, såg vi alla fyra att bollen hade börjat krympa på alla håll - som om den åt upp sig själv. Jag bad min fru att hastigt gå in efter en burk så att vi kunde bevara en del av det. Hon hämtade en glasburk åt mig, och jag lyckades fylla den med en del av det som fanns kvar av substansen.

Resten av föremålet blev kvar på marken och vi iakttog hur det snabbt "smälte" bort. Snart fanns det inget kvar som kunde markera var det hade legat - inte ett enda spår. Vi sökte noggrant igenom gräsmattan och marken för att se om det fanns några tecken på fukt, avtryck, bränt eller något annat som kunde visa att det någonsin existerat. Vi fann ingenting.

Under tiden upptäckte jag att det jag hade fångat i burken hade slutat pulsera, fastän det fortfarande behöll samma struktur. Jag satte ett lock på burken och skakade den sedan kraftigt för att se om detta hade någon effekt på substansen, men så tycktes inte vara fallet.

Som ni kan förstå jagade tankarna genom min hjärna; vad kunde det vara? Jag antog slutligen att det måste vara något slag av väderleksfenomen. Jag ringde upp United States Weather Bureau, och berättade för vädermannen vad som hade hänt och beskrev föremålet för honom.

Han talade om för mig att han aldrig hade sett eller hört talas om något väderleksfenomen som frambringade sådana saker jag hade beskrivit för honom. Efter mitt telefonsamtal med honom och med en annan man på väderleksbyrå, begav vi oss till polisstationen.

Det fanns fortfarande substans kvar i burken när vi gick hemifrån. Strax efter det vi gett oss iväg till polisstationen märkte vi att substansen hade börjat krympa. Vi hoppades

fortfarande att den skulle räcka tills vi kom fram till polisen, så att vi kunde få taget både färg- och svartvit-fotografier på den.

Men vi kom fram för sent. All substans i burken hade försvunnit innan vi kom fram.

Tiden som förflöt mellan den stund jag först såg den vita kulan i skyn och till den stund den försvann, skulle jag vilja beräkna till 45 minuter eller kanske en timme.

På polisstationen tog vi locket av burken, men det fanns ingenting - inte ens fukt - som kunde bevisa att det någonsin funnits annat än gurkor i burken.

När jag kom hem fick jag ett telefonsamtal från det lokala nyhetsorganet, The Miami Herald. De tryckte en redogörelse för vad som hade hänt, vilket resulterade i att vi hade en mängd förfrågningar och besökande som ville se platsen där föremålet dalade ner. En person gjorde radioaktivitetsmätningar på marken, men resultatet var negativt. En annan tog prov från markområdet där föremålet legat.

Jag blev också inbjuden som gäst till ett radioprogram som handlade om UFO:s.

Genom denna publicitet fick jag reda på att många andra personer hade sett en liknande substans före mig. En dam från Arkansas ringde och berättade att hon år 1955 hade iakttagit ett dalande föremål som uppförde sig exakt som det jag hade sett.

En detektivkapten vid Miami Police Department omtalade för mig i närvaro av en polisinspektör, att samma dag som föremålet landade på min gård, hade en okänd substans också landat på hans gård. Våra hem ligger flera kilometer från varandra.

Jag är starkt benägen att tro, att de båda föremålen har ett gemensamt ursprung. Jag har ingen aning om vad för slags material de består av, men jag vet att de kommer från skyn.

Faustin Gallegos.

den avsedda för Jurgenson, dels sådana som avsetts för honom själv.

I den utmärkta lilla boken "Efter 3000 år" (Nybloms 1939), säger Nona genom sitt medium Rosemary att "en intensiv kampanj pågår från andevärldens sida att söka bryta igenom den mur, som skiljer de "dödas" värld från de levandes." Denna kampanj kommer att bli allt intensivare till dess att andevärldens existens blivit en levande realitet för oss alla och vi är beredda att ta emot den hand som sträcks emot oss från andra sidan dödens gräns. Många hädangångna vill på ett effektivare sätt söka hjälpa och stödja anhöriga som lever kvar på jorden. Många vill också ställa sina kunskaper och erfarenheter till vårt förfogande, så att vi kan göra vår värld mindre människofientlig.

Enligt Jurgenson har denna kampanj för ett etablerande av kontakt nu fortskridit så långt att det på andra sidan finns ett stort forskningsinstitut som sysslar uteslutande med dessa problem. Må arbetet bli framgångsrikt och välsignelsebringande.

=====

USA SLÅR RYMDREKORD - 19.000 KILO UPP I RYMDEN =====

Onsdagen den 29 januari 1964 satte USA ett nytt rekord i rymden, genom att göra en lyckad provskjutning med den nya gigantiska 562-tons-raketen Saturnus I.

Den 50 meter höga raketen lyfte kl 17.25 ST medförande en 19 tons satellit, fylld med sand. Den lyfte skrämmande långsamt, men det hela gick exakt enligt programmet, och USA kunde notera ytterligare framgång i utvecklingsarbetet mot en kommande bemannad månfärd.

Saturnusraketens största avstånd från jorden är 751 km och det minsta 260 km. Varvtiden är 94,8 minuter, och lutningen mot ekvatorn 31,4 grader. Dessa värden är mycket nära de av amerikanska rymdflygstyrelsen förutsagda.

UR JORDJÄTTENS BOJOR

|||||

av Denis Lindbohm

Ekonomiskt sett är kemiskt raketflyg rena galenskapen. Praktiskt sett är det emellertid mänsklighetens hittills enda kända metod att nå rymden. Intensiv forskning pågår i både Öst och Väst för att finna en metod att framdriva raketerna nukleärt, men även den nukleära metoden är oekonomisk så länge den är bunden vid klyvbart material. Och ännu har forskningen inte funnit något sätt att frigöra den nukleära energin utan användning av klyvbar materia. Vätebombens fusionsenergi kommer ur dess klyvbara tändhatts fissionsenergi. "Solmotorn" är än så länge en hypotes, och man driver inga skepp till stjärnorna med hjälp av hypoteser.

Man får även tänka på att ett föremåls rörelsehastighet står i direkt proportion till den hastighet, med vilken den avlossar drivmedlet. Inte ens den nukleära energin kommer upp till den reaktionsnivå, som skulle göra interstellära avstånd rimliga i pilotens tidtabell.

Därför har det också kommit fram forskningsgrenar, som prövar på att använda ljuset själv som drivkälla och därmed göra c-hastigheten tillgänglig, vad det nu må innebära energimässigt för farkostens existens. C-konstanten utgör dock gränsen, snabbare än 300.000 km i sek kan ingenting färdas. Inte ens gravitationen överskrider det talvärdet. Därmed har man ju även en viss säkerhet, för om man använder ljuset eller gravitationen som drivkälla så tangerar man visserligen den infinita hastigheten - men överskrider den inte.

Fotonmotorn är teoretiskt rimlig, men tyvärr är dess styrka så obetydlig, att man måste transportera upp rymdskeppet till omloppsbanan med hjälp av kemiska drivmedel, och det är ju just de kemiska drivmedlen man vill ha bort.

Därför riktas blicken mot en mäktigare driv-

kraft: Gravitationen själv.

För att kunna konstruera en gravitationsmotor måste man **först** veta vad gravitationen är, och tyvärr är kunskaperna därvidlag ganska fragmentariska. Man vet att varje partikel attraheras och attraheras av alla andra partiklar i hela Universum med en kraft som är omvänt proportionell med kvadraten på avståndet - således en lag med anknytning till de lagar som rör ljuset.

Man vet att attraktionskraften hos den enskilda atömen beter sig som om den var koncentrerad till kärnan. Man vet **också** att kärnans attraktionskraft är så stor att den inte bara håller kvar elektronskalen utan även sträcker sig vidare och attraherar omgivande atomers elektronskal. Gravitationen är alltså en över-skottsprodukt av den kraft, ~~med~~ vilken atomkärnan binder sina elektronskal. Hur upphäver man då gravitationen? Genom att upphäva atomkärnans attraktionskraft? Varvid atomerna sprängs... en dålig metod.

Vad är då kraften i sig själv? Det har teoretiserats om att den kanske är ett slags magnetiskt fält, uppkommet ur kärnpartiklarnas rotation. Ord. De säger inte mycket och de ger inga ledtrådar till hur man skall utnyttja g-kraften som drivmedel i rymdskepp.

Det finns en aman transportmetod, som dock tills vidare är enbart hypotetisk. Det är den subdimensionella vägen, teleportationens väg, där ett föremål överföres från den ena positionen i rumtiden till den andra, utan att den mellanliggande rumtiden passeras. Med den metoden desavueras själva c-konstanten och de avlägsnaste platserna i Kosmos ligger närmare oss i rummet än en centimeter och närmare oss i tiden än en sekund.

Men var är den kosmiska nyckel, som öppnar dimensionernas port?

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP

Fack 2012 - Malmö 2